

การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม : กรณีศึกษาชาวกะเหรี่ยงบ้านทิพูเย ตำบลชะแล

อำเภอทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี

พลเอก ดร.ณ ยูทรวงษ์สุข¹

บทคัดย่อ

การวิจัยทางมนุษยวิทยาพบว่า มีการเปลี่ยนแปลงในส่วนที่เกี่ยวกับโครงสร้างของครอบครัว วิธีการเลือกคู่ครอง สังคมกรรม และปัญหาครอบครัวเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากความเจริญด้านต่างๆ รวมทั้งเทคโนโลยีและวัฒนธรรมจากภายนอกได้แพร่กระจายเข้าไปในหมู่บ้านและชุมชน ทำให้เกิดการผสมผสานและแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม แต่อย่างไรก็ตามชาวกะเหรี่ยงในหมู่บ้านทิพูเยก็ยังคงรักษาอัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์ของตนเองเอาไว้ได้เป็นบางส่วน เช่น ภาษาพูด การแต่งกายตลอดจนประเพณีและพิธีกรรมที่สำคัญๆ ในเทศกาลต่าง ๆ เนื่องจากในปัจจุบันรัฐบาลไทยได้มอบสัญชาติไทยให้กับชาวกะเหรี่ยงในหมู่บ้านทิพูเยและหมู่บ้านใกล้เคียงในพื้นที่อำเภอทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรีแล้ว ดังนั้นการพัฒนาเพื่อสร้างความเข้าใจและความรู้สึกที่ดีต่อกัน จึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญ

คำสำคัญ: วัฒนธรรมของชาวกะเหรี่ยง โครงสร้างครอบครัว สังคมกรรม

¹ ผู้ทรงคุณวุฒิพิเศษสำนักงานปลัดกระทรวงกลาโหม

Culture Changes: A Case Study of Karen People at Ban Thi Phu Ye, Chalae Subdistrict, Thong Pha Phum District, Kan Chanaburi Province

Darran Yutthawonsuk¹

Abstract

Anthropological research revealed that there were changes in the family structure, mate selection, socialization, cultural identity and family problems of Karen people. The changes were resulted mainly from cultural accumulation and exchanges as well as technological development in the village and communities. However, Karen people at Ban Thi Phu Ye still retained their ethnic identity in some part of spoken language, dressing as well as important traditions and rituals, particularly festivals. The granting of Thai nationality by Thai government to Karen people at Ban Thi Phu Ye and neighboring villages has led to harmony and peace between Thai and Karen peoples

Key words : socialization, Karen culture, social structure.

¹ Special expert, off of the permanent secretary for defense

บทนำ

กะเหรี่ยงเป็นชาวเขากลุ่มใหญ่ที่สุดที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย โดยกระจายกันอยู่ในภาคเหนือตั้งแต่เชียงราย เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน และเรื่อยลงมาตามชายแดนภาคตะวันตกไปทางจังหวัดตาก และกาญจนบุรี ชาวกะเหรี่ยงได้ตั้งรกรากเป็นชุมชน สร้างครอบครัวตั้งถิ่นฐาน ทำมาหากินและมีการใช้ชีวิตประจำวันร่วมกับคนไทยมาเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน และเมื่อความเจริญและเทคโนโลยีได้กระจายเข้าสู่หมู่บ้านชาวกะเหรี่ยงในชุมชนต่างๆ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และชีวิตความเป็นอยู่ แต่สถาบันครอบครัวของชาวกะเหรี่ยงในแต่ละชุมชนก็ยังคงประเพณีวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ของตนเอาไว้ในชุมชน ในหมู่บ้านที่ตนเองอาศัยอยู่ได้ เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น ทั้งๆที่สภาพแวดล้อมโดยทั่วไปได้เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา และเทคโนโลยีที่เข้ามาสู่ชุมชนเป็นอย่างมาก แต่ชุมชนและครอบครัวชาวกะเหรี่ยงก็ยังคงเอกลักษณ์ของตนเองไว้ได้ (ชุดประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ, 2552)

บ้านทิพเยอยู่ในตำบลชะแลซึ่งเป็นตำบลขนาดเล็ก มีการจัดรูปแบบการปกครองเป็น อบต. ประกอบด้วย 7 หมู่บ้านได้แก่ บ้านห้วยเสือ บ้านเกริงกระเวีย บ้านทิพเย บ้านทุ่งเสือโทน บ้านภูเตย บ้านทุ่งนางครวญ และ บ้านชะอ้อ ตำบลชะแล มีการพัฒนาในหลายด้าน ประชากรส่วนใหญ่ยังคงอาศัยและประกอบอาชีพอยู่ในหมู่บ้าน (ชุดประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ, 2557) จึงทำให้สะดวกต่อการเก็บรวบรวมข้อมูลตลอดจนการสังเกตเปรียบเทียบชีวิตความเป็นอยู่ของแต่ละครัวเรือน เพื่อนำมาวิเคราะห์ผลการศึกษาได้ง่ายและเมื่อวันที่ 5 มกราคม 2540 สมเด็จพระบรมราชินีนาถได้ทรงเสด็จฯ เยี่ยมเยียนราษฎรชาวกะเหรี่ยง ณ หมู่บ้านทิพเย ตำบลชะแล อำเภอดงพญาเทพ จังหวัดกาญจนบุรี พร้อมทั้งได้ทรงมีพระราชดำริในเรื่องการพัฒนาคุณภาพชีวิตของชาวกะเหรี่ยงในหมู่บ้านแห่งนี้ จึงทำให้ผู้วิจัยประสงค์ที่จะศึกษาโครงสร้างครอบครัว สังคมกรรม (Socialization) การอบรมเลี้ยงดูบุตร การเลือกคู่ครองตลอดจนวัฒนธรรม

และปัญหาของครอบครัวชาวกะเหรี่ยงในหมู่บ้านแห่งนี้ต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

การศึกษาการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม: กรณีศึกษาชาวกะเหรี่ยงบ้านทิพเย ตำบลชะแล อำเภอดงพญาเทพ จังหวัดกาญจนบุรี มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาโครงสร้างครอบครัวของชาวกะเหรี่ยง
2. เพื่อศึกษาการเลือกคู่ครองของชาวกะเหรี่ยง
3. เพื่อศึกษาการขัดเกลาทางสังคมของชาวกะเหรี่ยง
4. เพื่อศึกษาอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชาวกะเหรี่ยง
5. เพื่อศึกษาปัญหาครอบครัวของชาวกะเหรี่ยง

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษานี้ได้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยทางมานุษยวิทยา (Anthropological fieldwork หรือ Ethnographic research) เป็นหลัก โดยใช้กรอบแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับครอบครัว สังคมกรรม และทฤษฎีโครงสร้างหน้าที่นิยมด้วยการเข้าไปอยู่อาศัยในหมู่บ้าน ตลอดจนเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของชาวกะเหรี่ยงในหมู่บ้านทิพเย พร้อมทั้งทำการคัดเลือกประชากรชาวกะเหรี่ยงที่มีบิดามารดาหรือปู่ตายายเป็นชาวกระเหรี่ยง และตั้งบ้านเรือนอยู่อาศัยในพื้นที่โซนต่างๆครอบคลุมทั้งหมู่บ้านทิพเย มาเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 18 คนและทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารทางวิชาการที่เกี่ยวข้อง การสังเกตทั่วไป (General observation) การสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ (Informal interview) การสำรวจลักษณะทางกายภาพและสิ่งแวดล้อมของชุมชน (Ecological mapping) การสำรวจประชากร (Field censuses) การทำแผนที่ (Making maps) การทำไดอะแกรมทางเครือญาติ (Genealogy) การเก็บประวัติชุมชน (Cultural history) และการจดบันทึกสนาม (Field notes) จากนั้นก็ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เจาะลึก (In-depth interview) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key-Informants) (งามพิศ สัตย์สงวน, 2551) ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้ง 18 คน ตลอดจนการ

สัมภาษณ์ผู้นำชุมชนและชาวบ้านที่อยู่ในชุมชนนี้มานาน และเนื่องจากการเป็นนักศึกษาที่มีประเด็นย่อยเกี่ยวกับเรื่อง ครอบครัวของชาวกระเหรี่ยงมากมาย จึงเป็นเรื่องยากที่จะได้ข้อมูลในเชิงลึกและเชื่อถือได้ จำเป็นต้องใช้เทคนิคการวิจัยหลายรูปแบบของงานวิจัยสนามทางมานุษยวิทยา (Anthropological fieldwork) เพื่อให้เข้าถึงข้อมูลดังกล่าว แล้วจึงนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้ มาวิเคราะห์ในเชิงพรรณนาโดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) พร้อมยกตัวอย่างประกอบตามหลักการวิจัยทางมานุษยวิทยา (สุดา สงเดช, 2546)

ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มประชากรที่ทำการศึกษาออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มประชากรที่เป็นชาวบ้านทั่วไป จำนวน 8 คน กลุ่มประชากรที่เป็นผู้นำชุมชน และผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 10 คน เป็นเพศชาย 11 คน เพศหญิง 7 คน ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับ กศน. ป.6 และกศน. ม.3 แต่งงานแล้วและมีบุตร ไม่เกิน 3 คน ซึ่งส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในชีวิตสมรส และไม่มีปัญหาครอบครัว

กลุ่มประชากรที่เป็นชาวบ้าน ค่อนข้างจะให้ความร่วมมือในการบอกเล่าชีวิตความเป็นอยู่ รายละเอียดของตนเองและครอบครัว รวมทั้งประวัติส่วนบุคคล ทำให้เห็น

ภาพโครงสร้างครอบครัวเดิม ก่อนที่จะแต่งงานและแยกครอบครัวออกมาอยู่ร่วมกัน แต่อย่างไรก็ตามก็ไม่สามารถให้ข้อมูลตามที่ผู้วิจัยต้องการได้ทั้งหมด

สำหรับในกลุ่มประชากรที่เป็นผู้นำชุมชนและผู้ทรงคุณวุฒิ การได้มาซึ่งข้อมูลโครงสร้างครอบครัว รายละเอียดของตนเองและครอบครัวนั้น ได้มาไม่ค่อยสมบูรณ์ อาจเนื่องมาจากเวลาในการสัมภาษณ์มีไม่มากนัก เพราะแต่ละท่านมีภารกิจหน้าที่การงาน

ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับตำบลชะแล

ตำบลชะแลมีสภาพภูมิประเทศล้อมรอบด้วยป่าเขาน้อยใหญ่สลับซับซ้อน มีความอุดมสมบูรณ์ทั้งแหล่งน้ำ ป่าไม้ สัตว์ป่า และแร่ธาตุ ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเพาะปลูกพืชไร่ พืชสวนตามที่ราบชายเขาใกล้แหล่งน้ำ และที่ราบตามไหล่เขา ซึ่งสูงกว่าระดับน้ำทะเลประมาณ 300 – 700 เมตร ตำบลชะแลเป็น 1 ใน 7 ตำบลของอำเภอทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี มีพื้นที่ประมาณ 1,017,000 ไร่ หรือ 1,627.2 ตารางกิโลเมตร (ชุดประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ, 2557) ประกอบด้วยหมู่บ้าน ตามตารางที่ 1 และจำนวนประชากรตามตารางที่ 2

ตารางที่ 1 หมู่บ้านและพื้นที่ในตำบลชะแล

หมู่ที่	บ้าน	เนื้อที่ (ไร่)	อันดับ
1	บ.ห้วยเสือ	23,981	6
2	บ.เกริงกระเวีย	40,719	4
3	บ.ทิพเย	173,017	2
4	บ.ทุ่งเสือโทน	625,415	1
5	บ.ภูเตย	108,307	3
6	บ.ทุ่งนางครวญ	17,852	7
7	บ.ชะอี	27,708	5

ที่มา : อบต.ชะแล, 2557.

ตารางที่ 2 จำนวนประชากรและครัวเรือน

หมู่ที่	บ้าน	จำนวนครัวเรือน	จำนวนประชากร (คน)		
			ชาย	หญิง	รวม
1	บ.ห้วยเสือ	479	452	403	855
2	บ.เกริงกระเวีย	799	563	553	1,116
3	บ.ทิพูเย	205	258	261	519
4	บ.ทุ่งเสือโตน	684	603	555	1,158
5	บ.ภูเตย	1,016	836	765	1,601
6	บ.ทุ่งนางครวญ	479	750	677	1,427
7	บ.ชะอี	244	426	383	809
รวม 7 หมู่บ้าน		3,906	3,888	3,597	7,485

ที่มา : อบต.ชะแล, 2557.

ประชากรมีอัตราการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย การคมนาคมขนส่งค่อนข้างสะดวก จากการสำรวจสภาพภูมิประเทศโดยรอบพบว่า บ้านภูเตย มีจำนวนครัวเรือนมากที่สุด ถึง 1,016 ครัวเรือนและบ้านเกริงกระเวียเป็นหมู่บ้านที่มีจำนวนครัวเรือนเป็นอันดับสอง คือ 799 ครัวเรือน ในขณะที่บ้านทิพูเยมีจำนวนครัวเรือน เพียง 205 ครัวเรือนเท่านั้น นอกจากนี้ยังพบว่าพื้นที่การก่อตั้งบ้านเรือนอยู่อาศัยกันเป็นครอบครัวในบ้านภูเตย และบ้านเกริงกระเวีย ส่วนใหญ่จะอยู่ห่างไกลกัน เมื่อเทียบกับบ้านทิพูเย ที่มีลักษณะของการอยู่รวมกันเป็นกลุ่มก้อน ในระยะไม่ห่างไกลกันมากนัก อัตราการเปลี่ยนแปลงจำนวนครัวเรือน หรือประชากรต่อครัวเรือนของบ้านภูเตยและบ้านเกริงกระเวียจะมีค่อนข้างมาก ประชากรส่วนใหญ่ก็มีการอพยพเคลื่อนย้ายเข้าไปทำงาน

ในตัวเมืองกาญจนบุรี และในกรุงเทพฯ เมื่อเทียบกับบ้านทิพูเยซึ่งมีอัตราการเปลี่ยนแปลงจำนวนครัวเรือนเพียงเล็กน้อย

ราษฎรใน ตำบลชะแล นับถือศาสนาพุทธมีศาสนสถาน จำนวน 10 แห่ง การโทรคมนาคม มีเสาอากาศโทรศัพท์เคลื่อนที่ จำนวน 8 จุด ครอบคลุมทั้งตำบล ระบบไฟฟ้ายังขยายเขตไม่ครอบคลุมทั้งตำบล ประชากรยังไม่มีไฟฟ้าใช้ครบทุกครัวเรือน หมู่บ้านที่มีไฟฟ้าใช้ คือ หมู่ที่ 1, 2, 3, 5, 6 และ 7 แต่ก็ยังไม่ครบครัวเรือน ครัวเรือนส่วนใหญ่ใช้น้ำอุปโภคและบริโภคจากระบบประปาภูเขา อ่างเก็บน้ำ ฝายและแหล่งน้ำธรรมชาติ เช่น ห้วย และสระ ในพื้นที่ตำบลชะแล มีโรงเรียนระดับประถมศึกษาจำนวน 5 โรงเรียน (ชุดประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ, 2557) ตามตารางที่ 3

ตารางที่ 3 โรงเรียนและจำนวนนักเรียนในพื้นที่ตำบลชะแล

บ้าน	อนุบาล1		อนุบาล2		ป.1		ป.2		ป.3		ป.4		ป.5		ป.6		รวม
	ช.	ญ.	ช.	ญ.	ช.	ญ.	ช.	ญ.	ช.	ญ.	ช.	ญ.	ช.	ญ.	ช.	ญ.	
บ.ห้วยเสือ	28	20	27	15	27	26	22	27	26	25	27	19	18	18	25	18	368
บ.เกริง กระเวีย	27	34	28	32	43	36	42	46	18	26	24	38	23	35	30	28	510
บ.ทุ่งเสือโตน	17	25	18	23	17	14	19	29	18	4	25	11	23	18	20	15	296
บ.เหมือง สองท่อ	13	18	24	14	18	11	8	15	18	11	18	11	7	7	9	12	214
บ.วัดป่า ถ้ำภูเตย	18	17	13	14	14	19	12	19	17	13	21	20	14	15	18	15	259
รวม	103	114	110	98	119	106	103	136	97	79	115	99	85	93	102	88	1,647

ที่มา : อบต.ชะแล, 2557.

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 4 โรงเรียน มีนักเรียน 276 คน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 1 โรงเรียน นักเรียน 35 คน และมีศูนย์พัฒนาเด็กเล็กจำนวน 3 ศูนย์ มีเด็กก่อนวัยเรียนจำนวน 68 คน

การคมนาคมของตำบลชะแล มีถนนสายหลักคือทางหลวงหมายเลข 323 ท้องผาภูมิ-สังขละบุรี จำนวน 1 เส้นทาง การคมนาคมภายในตำบลเป็นถนนลูกรังไม่มีความสะดวกในการสัญจรไปมา ตำบลชะแลอยู่ห่างจากอำเภอทองผาภูมิเป็นระยะทาง 35 กิโลเมตร และห่างจากจังหวัดกาญจนบุรี เป็นระยะทาง 190 กิโลเมตร มีสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญ คือ น้ำตกทุ่งนางครวญ น้ำตกคลิตี้ น้ำตกนางแล น้ำตกผาแตก บึงเกริงกระเวีย ถ้ำนกนางแอ่น และถ้ำเสาหิน (ชุดประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ, 2557)

ตำบลชะแลมีโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล จำนวน 3 แห่ง ตั้งอยู่ที่บ้านเกริงกระเวีย บ้านภูเตย และบ้านทุ่งเสือโตน

คำว่าชะแลเป็นชื่อ ลำห้วย ซึ่งไหลลงมารวมกับห้วยเสือที่บริเวณชายหมู่บ้านห้วยเสือ ซึ่งเป็นชุมชนกะเหรี่ยงมีด้วยกันสามเชื้อสาย คือ กะเหรี่ยงโป กะเหรี่ยงสะกอ (กะหรง) และกะเหรี่ยงตองสุ

นายชาร์ล คายล์ ได้ค้นคว้าแสดงหลักฐานว่ากะเหรี่ยงอาศัยอยู่ในบริเวณแนวชายแดนระหว่างไทยพม่ามาเป็นระยะเวลาประมาณ 600-700 ปี มีเจ้าเมืองสังขละบุรี คือ พระยาศรีสุพรรณศิริ (ภาวะโพ) ซึ่งเป็นชาวกะเหรี่ยง เป็นผู้ปกครอง ตำบลชะแลซึ่งเป็นชุมชนชาวกะเหรี่ยงโป เดิมมีอยู่สามหมู่บ้าน คือบ้านชะแล บ้านคลิตี้ และบ้านทิพูเย

ในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว มีชาวกะเหรี่ยงที่บ้านชะแลสองคน ชื่อหมอโกว และปลัดป่วยปะ นำช้างเผือกในพื้นที่ไปถวายที่บริเวณน้ำตกไทรโยคใหญ่ เมื่อครั้งที่พระองค์เสด็จฯ ประพาสไทรโยคใหญ่ ทำให้พระยาศรีสุพรรณ

ศิริโกธมาก หมอโกวเดินทางกลับถึงบ้านได้โดยปลอดภัย ส่วนปลัดป่วยปะเสียชีวิตในระหว่างทางโดยไม่ทราบสาเหตุที่แน่ชัด จากเหตุการณ์ดังกล่าวพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ ทรงทราบถึงความทุกข์กันดารของพื้นที่ จึงทรงมีพระบรมราชโองการฯให้ชาวไทยในเขตตำบลชะแลไม่ต้องเข้ารับการเกณฑ์ทหาร เพื่อจะได้ดูแลชุมชนของตนเอง ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา เพ็งจะมีการยกเลิกและให้เข้ารับการเกณฑ์ทหารตาม พระราชบัญญัติรับราชการทหาร พ.ศ.2497 ใหม่เมื่อปี พ.ศ.2545 (ชุดประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ, 2552)

สภาพทางภูมิศาสตร์ เศรษฐกิจ และสังคมของบ้านทิพูเย

พื้นที่ทั้งหมดของหมู่บ้านทิพูเย หมู่ที่ 3 ตำบลชะแล อำเภอทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี มีจำนวนทั้งสิ้น 173,017 ไร่ พื้นที่ทำการเกษตรโดยปกติอยู่ห่างจากที่อยู่อาศัยประมาณ 1-2 กิโลเมตร บางบ้านก็ประมาณ 100 - 200 เมตร ชาวไร่ชาวนาสามารถเดินทางไปกลับจากบ้านโดยใช้เวลาไม่นานนัก พื้นที่เกษตรกรรมบางส่วนอยู่ติดกับเนินเขา หมู่บ้านอยู่ห่างจากอำเภอทองผาภูมิประมาณ 35 กิโลเมตร ห่างจากตัวจังหวัดกาญจนบุรีประมาณ 190 กิโลเมตร บ้านทิพูเย เป็นชุมชนชาวกระเหรี่ยงโปดั้งเดิม ที่ แปลว่าร่องน้ำขนาดเล็ก พุ ก็คือน้ำพุ ส่วน เย เป็นชื่อของต้นไม้ชนิดหนึ่งมีลักษณะคล้ายต้นหมาก แต่มีขนาดใหญ่กว่าขอบขึ้นบริเวณที่ขึ้นโดยเฉพาะในลำห้วยบริเวณหมู่บ้านนี้

บ้านทิพูเย มีถนนลาดยาง และคอนกรีตตัดผ่าน 1 สาย ระยะทางประมาณ 5 กิโลเมตร ลักษณะเป็นเส้นทางขึ้นเขาชันและมีถนนลูกรัง ถนนขอยต่าง ๆ ภายในหมู่บ้านมีการเชื่อมต่อกันโดยถนนคอนกรีตบางส่วน การตั้งบ้านเรือนจะอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม

ญาติมิตร และเครือญาติ ตามแนวนอนและลำน้ำ แสดงว่าบ้านเรือนที่อยู่อาศัย ยังคงยึดถือหลักปฏิบัติเดิม ที่อยู่กันอย่างใกล้ชิดท่ามกลางกลุ่มเครือญาติ

ชาวบ้านบางส่วนเปิดร้านค้าริมถนนเพื่อความสะดวกในการขายสินค้าและการคมนาคมขนส่งและได้รับความเจริญจากภายนอก เป็นการเลือกทำเลการทำมาหากินที่เป็นจุดสนใจของคนที่ย้ายไปมา

หมู่บ้านทิพเย อยู่ในเขตพื้นที่ทางภาคกลางของประเทศไทย (ดินแดนตะวันตก) จึงมีสภาพอากาศร้อนชื้นแบ่งฤดูกาลออกเป็น 3 ฤดู คือ ฤดูฝน ฤดูหนาว และฤดูร้อน อากาศในบริเวณหมู่บ้านนั้นว่าไม่ร้อนจัดเมื่อเทียบกับภาคอื่น ๆ ของประเทศไทย อุณหภูมิเฉลี่ยตลอดปีประมาณ 27 องศาเซลเซียส อุณหภูมิสูงสุดประมาณ 30 องศาเซลเซียส และอุณหภูมิต่ำสุดในฤดูหนาวประมาณ 16-18 องศาเซลเซียส พื้นที่ทั่วไปในหมู่บ้านเป็นที่ราบลุ่มเหมาะแก่การทำเกษตรกรรม มีลำห้วยเกริงกระเวียไหลผ่าน เหมาะแก่การทำเกษตร ลักษณะดินเป็นดินเหนียวสีค่อนข้างแดง น้ำไหลผ่านได้เข้าดินมีความเป็นกรดเบส สำหรับอาณาเขตของบ้านทิพเย หมู่ที่ 3 มีอาณาเขตติดต่อกับหมู่บ้านอื่นๆ ดังนี้ ทิศเหนือติดต่อกับอุทยานแห่งชาติเขาแหลม ทิศใต้ติดต่อบ้านชะอี หมู่ที่ 7 ทิศตะวันออก ติดต่อบ้านทุ่งนางครวญ หมู่ที่ 6 ทิศตะวันตกติดต่อบ้านเกริงกระเวีย หมู่ที่ 2 (ชุดประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ, 2552)

ชาวบ้านทิพเย หมู่ที่ 3 ของตำบลชะแล มีจำนวนครัวเรือนทั้งสิ้น 205 ครัวเรือน ประชากร

519 คน เป็นชาย 258 คน หญิง 261 คน มีอาชีพค้าขายและรับจ้างทั่วไปแต่ส่วนใหญ่จะมีอาชีพทางการเกษตรกรรมทำไร่ทำสวน

ข้อมูลทางการศึกษา ในหมู่บ้านทิพเย มีศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก จำนวน 1 ศูนย์ มีนักเรียนจำนวน 30 คน สอนความรู้เบื้องต้นให้แก่เด็กก่อนวัยเรียน

มีหน่วยงานภาครัฐตั้งอยู่ในหมู่บ้าน จำนวน 5 หน่วยงาน ได้แก่ สำนักงานเขตพื้นที่พัฒนาสังคมและสวัสดิการบนพื้นที่สูง เขต 3 อำเภอทองผาภูมิ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ศูนย์การเรียนรู้ชุมชนชาวไทยภูเขา “แม่ฟ้าหลวง” สำนักงานองค์การบริหารส่วนตำบลชะแล และชุดประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ

การคมนาคม มีถนนลาดยางจาก อำเภอทองผาภูมิ ถึงบ้านทิพเยระยะทางประมาณ 34 กิโลเมตร แหล่งน้ำเพื่อการอุปโภคบริโภค มีลำห้วยธรรมชาติไหลผ่านมีท่อส่งน้ำเพื่อการเกษตร แต่ไม่พอใช้ในหน้าแล้ง ในขณะที่ฤดูฝนน้ำค่อนข้างอุดมสมบูรณ์

บ้านทิพเยมีไฟฟ้าใช้เมื่อ พ.ศ. 2541 แต่ยังไม่ครบทุกครัวเรือน (ชุดประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ, 2557)

ข้อมูลจากการสัมภาษณ์หัวหน้าครัวเรือนตัวอย่างเกี่ยวกับ จำนวนประชากร สถานภาพสมรส จำนวนบุตร ระดับการศึกษา และจำนวนครอบครัวของชาวกะเหรี่ยงบ้านทิพเย นำในตารางที่ 4-8

ตาราง 4 แสดงจำนวนประชากรแยกตามเพศและอายุ

อายุ	เพศชาย	เพศหญิง	จำนวน
เท่ากับ 20 ปี	-	-	-
21-40 ปี	5	4	9
41-60 ปี	6	2	8
61-50 ปี	-	1	1
รวม	11	7	18

ตารางที่ 5 แสดงสถานภาพสมรส

สถานภาพ	เพศชาย	เพศหญิง	จำนวน
สมรส	11	7	18
หย่า	-	-	-
โสด	-	-	-
รวม	11	7	18

ตารางที่ 6 แสดงจำนวนบุตร

จำนวนบุตร	เพศชาย	เพศหญิง	จำนวน
0-3 คน	10	5	15
4-7 คน	1	2	3
8 คนขึ้นไป	-	-	-
รวม	11	7	18

ตารางที่ 7 แสดงระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	เพศชาย	เพศหญิง	จำนวน
ไม่ได้เรียน	2	2	4
เทียบเท่า ป.6	5	-	5
ม.ต้น	2	4	6
ม.ปลาย	2	-	2
ปวช./ปวส./อนุปริญญา	-	1	1
รวม	11	7	18

ตารางที่ 8 แสดงจำนวนครอบครัว

จำนวนคนในครอบครัว	เพศชาย	เพศหญิง	จำนวน
ต่ำกว่า 3 คน	-	-	-
4-7 คน	11	6	17
8 คนขึ้นไป	-	1	1
รวม	11	7	18

การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม

หากพิจารณาลักษณะประชากร ตามการสืบเชื้อสายชาวไทย/กะเหรี่ยง บ้านที่ถือว่าเป็นเขตไทย/กะเหรี่ยงจะมีอัตลักษณ์ของตัวเอง ที่จะมีนามสกุลที่ขึ้นต้นว่า“ทองผา” ซึ่งแสดงให้เห็นที่มาและแหล่งที่อยู่อาศัยเดิมว่ามาจากไหน เริ่มต้นกะเหรี่ยงสมัยก่อนนั้นไม่มีนามสกุล เมื่อไปขอนามสกุลจากทางอำเภอทองผาภูมิ และได้นามสกุลว่าทองผาแล้วก็ให้แต่ละครอบครัวไปกำหนดคำต่อท้ายกันเอง เพื่อให้รู้ว่าเป็นผู้ที่มีเชื้อสายมาจากพื้นที่อำเภอ “ทองผาภูมิ” นั่นเอง จากการที่ประชากรส่วนใหญ่ของหมู่บ้านมีอาชีพทางการเกษตรกรรม ย่อมแสดงให้เห็นว่าชาวไทย/กะเหรี่ยง ยังคงยึดถืออาชีพเกษตรกรรมเป็นหลักซึ่งเป็นอาชีพดั้งเดิมที่สืบทอดกันมา นอกจากนี้ยังมีอุตสาหกรรมในครัวเรือนพร้อมๆ กับการสืบทอดประเพณี ตามแบบฉบับของบรรพบุรุษ

โดยผู้ปกครองจะมาส่งบุตรหลานหรือเด็กที่อยู่ใกล้ศูนย์ก็จะเดินทางมาเองในตอนเช้า 08.30 น. และรับกลับในช่วงเวลา 15.30 น. ส่วนในระดับประถมและมัธยมศึกษาต้องไปเรียนที่หมู่บ้านอื่น ในสมัยก่อนชาวบ้านที่นี่ (ชาวกะเหรี่ยง) เรียนที่วัด แต่บางส่วนก็ไม่ได้เรียนเพราะต้องช่วยพ่อแม่ทำงานทำไร่ทำสวน เนื่องจากครอบครัวมีฐานะยากจน เด็ก ๆ เรียนที่วัดสมัยก่อนจบประถมศึกษาปีที่ 4 ไม่มีใบรับรองคุณวุฒิ ปัจจุบันมีศูนย์การศึกษาชาวไทยภูเขาแม่ฟ้าหลวงเป็นแหล่งให้การศึกษาแก่ลูกหลานของชาวบ้านในหมู่บ้าน โดยให้การศึกษาตั้งแต่ระดับอนุบาล

1 จนถึงชั้นประถมปีที่ 6 เมื่อจบจากที่นี่แล้ว บางคนก็ไปเรียนต่อในอำเภอทองผาภูมิ และในจังหวัดกาญจนบุรีตามลำดับ (อบต.ชะแล, 2552)

การรักษาพยาบาลเป็นแบบสมัยใหม่ผสมผสานกับสมัยเก่าโดยใช้วิธีการรักษาแบบพื้นบ้านที่สืบทอดกันมาดั้งเดิม ส่วนสมัยใหม่ถ้ามีเงินก็เข้าไปรักษาในตัวอำเภอทองผาภูมิ ตามสถานพยาบาลต่าง ๆ การรักษาแบบพื้นบ้านสมัยนั้นไม่มีหมอต้องอาศัยการรักษาพยาบาลกันเอง โดยใช้สมุนไพรที่หาได้จากป่าและภูเขา มาทำการรักษาตัวอย่างเช่น ยาสมุนไพรที่ใช้ห้ามเลือด ก็นำมาจากต้นไม้ชนิดหนึ่งชื่อตามภาษากระเหรี่ยงว่า “ต้นเขว” วิธีการใช้ เวลาจะห้ามเลือด ต้องไปตากเปลือกต้นเขว นี้แล้วนำมาตำหรือเคี้ยวให้มีน้ำออกมา แล้วมาปิดไว้ที่แผลที่มีเลือดไหลอยู่ก็จะทำให้เลือดหยุดไหล

วัดทิพเยโกวิทยาราม และวัดพุทโธภาวนา วัดทิพเยโกวิทยาราม ยังคงความเป็นวัฒนธรรมของกะเหรี่ยงโดยมีการก่อสร้างแบบง่าย ๆ เป็นอาคารไม้ชั้นเดียวยกพื้นประมาณ 1-1.50 เมตร ปูด้วยไม้กระดาน ที่สำคัญเสาที่สร้างเป็นเสาที่มีขนาดใหญ่ และมีหลายเสา ทางวัดมีพิธีกรรม การสวดมนต์ ให้ศีล ให้พร โดยใช้ภาษากระเหรี่ยงไม่มีอุโบสถ และมีเมรุสำหรับเผาศพกำลังอยู่ในระหว่างก่อสร้างยังไม่แล้วเสร็จ (อบต.ชะแล, 2557)

วัฒนธรรมโดยทั่วไปเป็นแบบกระเหรี่ยง เช่น ภาษาพูด การแต่งกาย และการละเล่นพื้นบ้านที่สำคัญ คือ การร่ายรำ ที่เรียกว่า รำตง โดยมีประเพณีและพิธีกรรมที่สำคัญ ๆ ในรอบปี ตามตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ประเพณี และพิธีกรรมในรอบปี ของชาวกระเหรี่ยง บ้านทิพย์

เดือน	กิจกรรม	รายการ
มกราคม	-	-
กุมภาพันธ์	กวนข้าวยาหุ	เป็นการสะเดาะเคราะห์ และเลี้ยงผีบรรพบุรุษ
มีนาคม	ขอขมาต้นไม้ผู้เฒ่าผู้แก่	เป็นการตัดไม้ไผ่ไปค้ำต้นไม้ใหญ่ให้อายุยืนยาว
เมษายน	-	-
พฤษภาคม	-	-
มิถุนายน	-	-
กรกฎาคม	ขอขมาแม่น้ำ	เป็นการไถ่โทษและขอให้มีผลผลิตทางการเกษตรดี
สิงหาคม	การผูกข้อมือ	เป็นการเรียกขวัญ เรียกวิญญาณให้กลับมาอยู่กับเนื้อกับตัวไม่ไปไหน
กันยายน	-	-
ตุลาคม	เจดีย์เทียนขี้ผึ้ง	เป็นการต่อชีวิตให้สูงขึ้นไปยังปีหน้า
พฤศจิกายน	ตีข้าว นวดข้าว สู่ขวัญข้าว	การขอขมาข้าวก่อนเก็บเกี่ยว
ธันวาคม	-	-

ที่มา : อบต.ชะแล, 2557.

โครงสร้างครอบครัวและการเลือกคู่ครอง

เดิมโครงสร้างของครอบครัวเริ่มจากการเป็นครอบครัวขยายที่มีขนาดใหญ่มาก มีสมาชิกหลายชั่วอายุคนมาอยู่รวมกัน และมีลูกหลายคน เพื่อช่วยกันทำมาหากิน โดยเฉพาะการทำไร่ ตลอดจนทำงานบ้าน เช่น ตักน้ำ ต่ำข้าวเป็นต้น แต่ในปัจจุบันครอบครัวของกระเหรี่ยงมีขนาดเล็กลง ส่วนมากมีลักษณะเป็นครอบครัวเดี่ยวขนาดเล็ก เพราะมีลูกน้อยลงเนื่องจากผลสำเร็จของการคุมกำเนิดและความต้องการจะลดภาระทางเศรษฐกิจในการเลี้ยงดูสมาชิกหลายคน ปัจจุบันพบว่าในบางครอบครัวมีสมาชิกเพียง 3 - 4 คนเท่านั้นเอง

การเลือกคู่ครอง จากการสัมภาษณ์ผู้อาวุโสชาวกระเหรี่ยงท่านเล่าว่า ในอดีตชาวกระเหรี่ยงรุ่นเก่าจริง ๆ จะเลือกคู่โดยผู้ใหญ่จัดการให้ หนุ่มสาวแทบไม่เคยเจอหน้ากัน แต่ต้องอาศัยการชักนำของผู้ใหญ่ จึงจะแต่งงานกันได้ ผู้ใหญ่จะมีบทบาทในการเลือกคู่แต่งงานให้หนุ่มสาว บางครั้งมีการย่องสาวแล้วจึงทำพิธีขอขมากันภายหลัง โดยพาญาติผู้ใหญ่ไปทำพิธีขอขมาน้ำและขอขมาดินอย่างละห้าสิบสตางค์ ในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นเป็นอย่างมาก ทั้งโครงสร้างของครอบครัวและการเลือก

คู่ครอง ซึ่งในอดีตดังที่กล่าวมาแล้วจะเป็นระบบคลุมถุงชนที่มีผู้ใหญ่เป็นผู้เลือกคู่ครองให้ แต่จากการวิเคราะห์ข้อมูลประชากรชาวกระเหรี่ยงที่ศึกษา พบว่าทำการเลือกคู่ครองเอง การแต่งงานแบบคลุมถุงชนซึ่งเป็นลักษณะเด่นของชาวกระเหรี่ยงในการเลือกคู่ครองในอดีต ได้ลดความสำคัญลงไปมาก ในกรณีที่เลือกคู่ครองเองจะเป็นไปในลักษณะที่ลูกหลานต่างชอบพอกันเองก่อน แล้วจึงไปปรึกษาผู้ใหญ่เพื่อให้ผู้ใหญ่ไปทำการสู่ขอและจัดการแต่งงานกันตามประเพณี ในขณะที่เดียวกันก็จะมีอีกส่วนหนึ่งที่คู่บ่าวสาวไปพบกันที่กรุงเทพฯ หรือจังหวัดอื่นๆ และจัดงานแต่งงานกันเอง โดยขอให้ผู้ใหญ่ในสถานที่ที่เจ้าบ่าวทำงานอยู่ช่วยจัดพิธีแต่งงานให้ โดยไม่ได้บอกพ่อแม่และญาติ ๆ ในหมู่บ้านเกิดให้ทราบ อย่างไรก็ตามหลังจากนั้นคู่บ่าวสาวจะมาทำพิธีขอขมาที่บ้านเพื่อให้ญาติ ๆ ได้รับรู้ว่าแต่งงานกันแล้ว เป็นลักษณะการพาสะใภ้มากราบไหว้ เพื่อแสดงความคารวะต่อญาติผู้ใหญ่ ทั้งที่เสียชีวิตแล้วและยังมีชีวิตอยู่

กระบวนการเลือกคู่และแต่งงานในอดีตคนสมัยก่อนพบคู่ครองในหมู่บ้าน และบางรายพ่อแม่ ญาติพี่น้อง แนะนำให้พบและแต่งงานกัน สำหรับระยะเวลาที่

วารสารเกษมบัณฑิต ปีที่ 15 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม 2557

พบกันก่อนแต่งงานมักจะไม่นั่นนอนอาจเจอกันตั้งแต่เด็กหรือไม่เคยเจอหน้ากันเลยก็ได้ โดยทั่วไปกะเหรี่ยงไม่มีพิธีหมั้น แต่จะจัดพิธีแต่งงานอย่างเรียบง่ายภายในระยะเวลาหนึ่งวันตามประเพณีของชาวกะเหรี่ยง และการแต่งงานของกะเหรี่ยงจะจัดที่บ้านเจ้าสาวเป็นหลัก สินสอดมีราคาไม่กี่ปาท หรืออาจไม่มีสินสอดเลยก็ได้ ในด้านประเพณีการแต่งงานนั้น ญาติพี่น้องจะช่วยกันจัดการเตรียมตัว เตรียมชุดที่จะใช้สวมใส่ในวันงาน หมอพิธีจะมาเรียกขวัญ ช่วยจัดงานพิธีให้ถูกต้องตามประเพณี ชาวกระเหรี่ยงในสมัยก่อนมีความคาดหวังว่าการแต่งงานก็เพื่อสืบตระกูลมีลูกหลานคอยสืบประเพณีและช่วยกันทำมาหากิน ในปัจจุบันทางด้านพิธีหรือประเพณีที่ใช้ในการแต่งงานแบบกะเหรี่ยงมีการเปลี่ยนแปลงไปตามประเพณีของไทยมากขึ้น ปัจจัยที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงก็คือความรักและชอบพอกัน จากการสำรวจพบว่า หัวหน้าครอบครัวมีความรักใคร่ชอบพอกันเป็นทุนเดิมก่อนมีพิธีแต่งงาน และสาเหตุหลักของการแต่งงานคือ ความรักและความพึงพอใจ ดังเช่นกลุ่มตัวอย่างตามตารางที่ 10 เพราะความรักความสนทนกันเป็นส่วนประกอบที่ทำให้ชีวิตครอบครัวมีความสุขและมีความสุข สำหรับสินสอดที่ใช้แต่งงาน ทองหนึ่งบาท เงินประมาณสามหมื่นบาทแล้วแต่ฐานะของครอบครัว ด้านพิธีการแต่งงานมีการเปลี่ยนแปลงไปบ้าง ในปัจจุบัน

ได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมของไทย มีการเพิ่มพิธีทางพุทธศาสนาเข้าไปด้วย เช่น มีการนิมนต์พระ เลี้ยงพระตลอดจนการยึดถือและนำประเพณีการแต่งงานของไทยบางอย่างไปใช้ด้วย เช่น การให้คำสินสอดแบบไทย คือ คำสินสอดมีมูลค่าหลักพัน หลักหมื่น หรือ หลายหมื่นบาท ตามอิทธิพลของวัฒนธรรมไทย รวมทั้งมีการจัดเลี้ยงโต๊ะจีน ส่วนพิธีอื่นๆจะจัดตามประเพณีดั้งเดิมของกะเหรี่ยง

ด้านความหวังในชีวิตสมรสนั้น ผู้ชายต้องมีความพร้อม คือ ต้องบวชเรียนก่อนแล้วจึงคอยหาคู่ครองและดำเนินการตามประเพณีนิยม ผู้หญิงต้องฝึกฝนการเป็นแม่บ้าน ดูแลบ้านเรือน ช่วยบิดามารดาทำงาน หรือหางานอื่น ๆ ทำเมื่อทั้งสองฝ่ายมีความรักต่อกันจนสนิทสนมกันเป็นอย่างดีแล้วจึงขอให้บิดามารดาไปสู่ขอ เพื่อจัดงานตามประเพณีไทยกะเหรี่ยงต่อไป คู่บ่าวสาวมักคาดหวังให้ครอบครัวมีความสุขมีครอบครัวมั่นคงเข้มแข็ง โดยมีความรักเป็นพื้นฐานจนทำให้คู่ครองซึ่งเป็นเสมือนคู่ทุกข์คู่ยากที่ต้องทนฟันฝ่าอุปสรรคนานาประการเพื่อหวังให้ลูกหลานประสบผลสำเร็จในชีวิตทั้งอาชีพการงาน และการสมรสต่อไป

ตารางที่ 10 แสดงความพอใจในการสมรส

ความรู้สึก	เพศชาย	เพศหญิง	จำนวน
พอใจ	11	6	17
ไม่พอใจ	-	1	1
เฉยๆ	-	-	-
รวม	11	7	18

สังคมกรณ์

สังคมกรณ์ในครอบครัว แต่เดิมชาวกระเหรี่ยงในอดีตมักไม่ได้คาดหวังอะไรจากลูกมากนัก นอกจากให้ช่วยพ่อแม่ทำไร่ สืบทอดประเพณี และเลี้ยงดูพ่อแม่ยามแก่เฒ่า ในสมัยก่อนไม่มีการวางแผนครอบครัวจึงทำให้มี

ลูกมาก นับสิบคนบางครอบครัวอาจมีลูกสิบคนขึ้นไป ในเรื่องเพศของบุตร ชาวกระเหรี่ยงส่วนใหญ่อยากได้ลูกชายมากกว่าลูกสาวเพื่อสืบทอดประเพณีที่ต้องให้ผู้ชายเป็นผู้นำครอบครัว สำหรับเรื่องการดูแลครรภ์ของคนสมัยก่อน มักดูแลแบบธรรมชาติไม่ได้ใส่ใจอะไรเป็นพิเศษ

ทำงานในไร่ได้ ในขณะที่ตั้งครุฑ ช่วงใกล้คลอด และระหว่างที่คลอดก็จะอยู่ในความดูแลของหมอต้าแย ในอดีตมีการคลอดลูกเฉพาะกับหมอต้าแยเท่านั้น ในการเลี้ยงดูเด็กจะเลี้ยงลูกอย่างธรรมชาติ คือ การผูกเปลไถ่ถุนบ้านและปล่อยให้วิ่งเล่นตามไร่นา อาหารก็รับประทานเหมือนกับผู้ใหญ่ เมื่อโตขึ้นก็ให้รับผิดชอบงานบ้านและช่วยผู้ใหญ่ทำงานเมื่อถึงวัยผู้ใหญ่ก็ต้องแยกไปมีครอบครัวตามอัธยาศัย สำหรับผู้มีอิทธิพลในการเลี้ยงดูบุตรมากที่สุด คือ พ่อแม่ที่ทำหน้าที่เป็นผู้นำครอบครัว และคอยดูแลอบรมสั่งสอนลูก การเลี้ยงดูบุตรชายและหญิง จะมีการสอนให้ทำหน้าที่แตกต่างกัน คือผู้ชายจะต้องสอนให้เป็นผู้ทำงานนอกบ้าน และหาเลี้ยงครอบครัว ขณะที่ผู้หญิงจะเน้นการทำงานในบ้าน เช่น ทอผ้า ปักผ้า หุงข้าว ทำกับข้าว ทำความสะอาดบ้าน และออกไปเที่ยวนอกบ้านในเวลานที่น้อยกว่าผู้ชาย และเวลาออกไปไหนก็จะไปกันเป็นกลุ่ม

ค่านิยมในการเลี้ยงดูบุตร

ค่านิยมในการเลี้ยงลูกในอดีต สิ่งที่ชาวกระเหรี่ยงส่งเสริมให้มีขึ้นในหมู่ลูกหลาน คือ การนับถือผู้อาวุโส ความกตัญญู ความขยันหมั่นเพียร การประหยัดมัธยัสถ์ และการรักญาติพี่น้อง ค่านิยมที่จำเป็นในการดำรงชีพในสังคมเกษตรกรรมที่การพึ่งพากันต้องอาศัยญาติพี่น้อง ความอบอุ่น และการตอบสนองความกรุณาปราณีทางพระพุทธศาสนา สอนให้เคารพผู้ใหญ่ และตอบแทนบุญคุณ การทำงานในไร่ต้องมีความขยันหมั่นเพียร และสร้างฐานะเพื่อหลีกเลี่ยงจากความยากจนที่ต้องพากันอพยพมาจากต่างถิ่น

ครอบครัวกระเหรี่ยงในอดีตแบ่งการเลี้ยงดูบุตรออกเป็น 3 แบบ คือ แบบเผด็จการ แบบการปล่อยปละละเลย และแบบประชาธิปไตย ถ้าเป็นแบบเผด็จการหมายถึงพ่อแม่จะเข้มงวด และเข้ามาจัดการชีวิตของบุตร เช่น บอกให้ทำงาน และแต่งงานกับคนที่ผู้ใหญ่เลือกให้ โดยที่ลูกไม่ได้มีโอกาสตัดสินใจเอง ส่วนถ้าเป็นการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย จะเป็นแบบที่พ่อแม่ไม่ค่อยใส่ใจกับลูกมากนักแล้วแต่ว่าลูกจะเลือกวิถีชีวิตของตนเองอย่างไร อยากจะทำอะไร พ่อแม่ก็จะทำตามใจลูก ในอดีต

วิธีการสองรูปแบบนี้จะเป็นหลักสำคัญในการเลี้ยงดูบุตร ส่วนวิธีการเลี้ยงลูกแบบที่ 3 คือ แบบประชาธิปไตยได้แก่การให้โอกาสลูกแสดงความคิดเห็นมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในเรื่องต่างๆ โดยเฉพาะเรื่องการศึกษา อาชีพ และเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับบุตรโดยตรง ปรากฏว่าวิธีนี้ได้ได้รับความสนใจน้อยจากพ่อแม่กระเหรี่ยง แต่ครอบครัวที่มีการศึกษาหรือมีฐานะดีจะนิยมใช้วิธีนี้

การเลี้ยงดูบุตรส่วนใหญ่ยังยึดถือแบบดั้งเดิม เนื่องจากพ่อแม่มีการศึกษาน้อยมีอาชีพเกษตรกรรม มีหัวหน้าครอบครัวประมาณ 20 ครอบครัวเท่านั้นที่มีการศึกษาโดดเด่น กว่าครอบครัวอื่น ๆ จึงมีแนวทางการเลี้ยงดูสมาชิกในครอบครัวแบบที่ทันสมัยกว่าครอบครัวอื่น พ่อแม่ส่วนใหญ่ยังมีบทบาทในการเลี้ยงดูลูก พ่อแม่มีอิทธิพลกับลูกเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะลูกต้องพึ่งพาด้านเศรษฐกิจให้พ่อแม่หาเลี้ยง ให้ความรัก ความอบอุ่นตลอดจนให้ความปลอดภัย พ่อแม่ที่เป็นชาวกระเหรี่ยงจะมีความผูกพันกับลูกมาก เหมือนกับครอบครัวไทยในชนบทที่สอนให้บุตรทำตามากิน และมีความใกล้ชิดกันมากระหว่างพ่อแม่และลูก ๆ

ปัจจุบันการเลี้ยงลูกผู้ชาย และลูกผู้หญิงไม่แตกต่างกันมากนัก มีความเท่าเทียมกันในด้านการศึกษาและความเอาใจใส่ แต่สิ่งที่ยังคงมีความแตกต่างกัน คือ การสอนที่แตกต่างกัน โดยผู้ชายจะสอนเน้นการออกไปทำงานนอกบ้าน ขณะที่ผู้หญิงจะทำงานที่เบากว่าผู้ชาย อย่างไรก็ตามแม้ว่าการเลี้ยงดูจะเป็นแบบดั้งเดิมแต่บริบทของสังคมที่เปลี่ยนไปทำให้ผู้หญิงเริ่มมีวิถีชีวิตที่แตกต่างไปจากเดิม โดยเฉพาะคนรุ่นใหม่ที่ได้รับการศึกษามากจะออกไปแสวงหาอาชีพที่ดีกว่าในเมืองต่างๆ ที่พ่อแม่ก็ไม่ได้ส่งเสริมให้ออกไปทำงานนอกบ้านแต่เป็นเพราะการได้รับค่าตอบแทนหรือเงินเดือนที่ดีกว่า อย่างไรก็ตามผู้ชายมีอภิสิทธิ์มากกว่าผู้หญิงในด้านการรับมรดก และการได้รับความคาดหวังให้สืบทอดประเพณี

ค่านิยมดั้งเดิมในการเลี้ยงดูบุตรยังคงมีอยู่ไม่เสื่อมคลายแต่มีการเพิ่มเติมค่านิยมทางการศึกษาที่ส่งเสริมให้บุตรเรียนสูงขึ้น นอกจากนี้ครอบครัวชาวกระเหรี่ยงทั้งหมดยังคงส่งเสริมการอนุรักษ์ และเผยแพร่ประเพณีชาวกระเหรี่ยงไปสู่รุ่นลูกหลาน และสืบทอด

วารสารเกษมบัณฑิต ปีที่ 15 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม 2557

ต่อ ๆ กันไปด้วย จากการสัมภาษณ์พบว่า ครอบครัวที่พ่อแม่มีการศึกษาสูงและรับราชการ จะเลี้ยงดูบุตรแบบประชาธิปไตย ปล่อยให้ลูกได้แสดงความคิดเห็นอย่างอิสระเสรี และมี 2-3 ครอบครัว ที่เลี้ยงลูกแบบปล่อยปละละเลย ทำให้มีปัญหาครอบครัวเพราะหัวหน้าครอบครัวเมาสุรา ครอบครัวชาวกะเหรี่ยงส่วนใหญ่จะเลี้ยงดูลูกแบบผสมผสาน คือการเลี้ยงดูแบบเผด็จการในบางครั้ง เลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยในบางส่วนและเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

การลงโทษบุตรในปัจจุบันจะเป็นการตักเตือนและการดุด่า มีการลงโทษด้วยการอ้างถึงความศักดิ์สิทธิ์ของผีเรือนที่สามารถลงโทษได้ และมีการให้รางวัลด้วยการกล่าวคำชมเชย ซึ่งยังคงเหมือนสมัยก่อนทุกประการ แต่ความเชื่อถือของคนในสมัยปัจจุบันอาจจะไม่เท่ากับคนสมัยก่อน คนรุ่นใหม่อาจไม่เชื่อถือเรื่องที่แม่เล่าให้ฟัง ครอบครัวที่มีการศึกษาดี และทำงานรับราชการและมีความสามารถในการส่งเสริมการศึกษาให้บุตรเรียนในระดับอุดมศึกษา ในขณะที่บางครอบครัวส่งเรียนได้แค่เพียงระดับมัธยมศึกษา โดยเฉพาะลูกคนรองและลูกคนเล็กมักจะมีโอกาสได้รับการศึกษาในระดับที่สูงกว่าคาดหวังต่อลูกในปัจจุบันชาวกะเหรี่ยงยังคงมีความคาดหวังให้ลูกชายอยู่บ้านเพื่อช่วยดูแลบ้าน และสืบทอดประเพณีดั้งเดิม แต่สภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปในปัจจุบันทำให้คาดหวังอะไรไม่ได้ และบางคนก็ไม่มีลูกชายไว้สืบสกุล พ่อแม่ในครอบครัวชาวกะเหรี่ยงยังคงคาดหวังให้ลูกคนโต รับผิดชอบและเสียสละให้น้องตลอดจนเป็นที่พึ่งให้กับน้อง ๆ และพ่อแม่เช่นเดียวกับคนไทยในปัจจุบันที่ไม่จำกัดว่าลูกคนโต หรือลูกคนเล็กคนใดก็ได้ที่สมควรใจอยู่ในหมู่บ้าน เพื่อดูแลพ่อแม่ และไม่จำกัดว่าหญิงหรือชาย เมื่อมีครอบครัวแล้วจะต้องเลี้ยงดูครอบครัวของตนเองต่อไป

การให้การศึกษาชาวกะเหรี่ยงสมัยก่อนจริง ๆ แล้วส่วนใหญ่ถ้าเป็นผู้หญิงจะไม่ได้เรียนหนังสือ แต่ถ้าเป็นผู้ชายจะได้เรียนหนังสือจากการบวชเรียน และการจ้างครูมาสอนที่บ้าน คนสมัยก่อนที่เรียนหนังสือจริง ๆ จะจบชั้นสูงสุดในระดับชั้น ป.4 ที่วัด ครอบครัวส่วนใหญ่

ไม่ค่อยส่งเสริมหรือสนับสนุนการศึกษาให้กับลูก ๆ เพราะขาดความรู้ และสนใจแต่เรื่องการทำมาหากินเป็นหลัก

การควบคุมพฤติกรรมของบุตร ชาวกะเหรี่ยงในอดีตจะควบคุมพฤติกรรมลูกโดยใช้ความเชื่อเรื่องการลงโทษของผีเรือน เพื่อให้ลูกสืบสานประเพณีในการนับถือผีเรือนต่อไป การลงโทษด้วยการใช้คำพูด เช่น การดุด่า และการทำโทษด้วยการตี หากลูกยังเป็นเด็ก และอาจมีการตักเตือนบ้างเมื่อถึงเวลาสมควรโดยมากพ่อแม่ในอดีตไม่ค่อยพูดหรือกล่าวคำชมเชยเพราะกลัวว่าลูกจะได้ใจ

ทัศนคติของพ่อแม่ที่มีต่อความสำเร็จของบุตร ชาวกะเหรี่ยงในอดีตมีความพอใจในวิถีชีวิตแบบเรียบง่าย เพียงแต่ลูกขยันทำมาหากินในไร่ มีรายได้มั่นคงไม่มีหนี้สินพอเลี้ยงตัวเองได้ ก็ถือว่าลูกประสบความสำเร็จแล้ว พ่อแม่ในอดีตจึงมีความคาดหวังดังนี้ พ่อแม่หวังให้ลูกสืบทอดการทำไร่และทำมาหากินในลักษณะเดียวกับที่พ่อแม่ทำมา หากเป็นลูกชายต้องมีการบวชเรียน มีคุณธรรม แต่งงานประกอบอาชีพงานมีฐานะมั่นคงไม่กินเหล้าเมายา แต่หากเป็นลูกสาวต้องมีความสามารถในการเป็นแม่บ้าน และแต่งงานกับคนดีขยันทำกิน และไม่เล่นการพนัน การเลี้ยงดูบุตรคนโต พ่อแม่กะเหรี่ยงมีความพยายามจะเลี้ยงลูกให้เป็นผู้ใหญ่เพื่อให้ลูกคนโตช่วยดูแลรับผิดชอบงานร่วมกับพ่อแม่ คอยดูแลน้อง ๆ ต่อไปลูกคนโตต้องมีความรับผิดชอบมากกว่า และช่วยแบ่งเบาภาระของพ่อแม่ ลูกคนโตต้องเสียสละเพื่อน้อง ๆ คนต่อมาจะสบายกว่าเพราะพี่คนโตรับผิดชอบงานมากกว่า น้องคนต่อ ๆ มาจึงมีโอกาสได้เรียนสูงกว่า

ในปัจจุบันเรื่องการขัดเกลาทางสังคมในครอบครัว ชาวกะเหรี่ยงยังมีความคิดแบบเดิม คือคาดหวังให้ลูกเป็นคนดี ทำการทำงาน และกตัญญูต่อพ่อแม่ ครอบครัวเหล่านี้มักมีความคิดเห็นค่อนข้างอนุรักษนิยม แต่ก็มีครอบครัวจำนวนหนึ่งที่มีความคิดก้าวหน้าคาดหวังให้ลูกเรียนสูงระดับปริญญาตรี และได้ทำงานที่มั่นคงและมีรายได้ที่ดี

การวางแผนครอบครัว

ในเรื่องการวางแผนครอบครัวนั้น พบว่าครอบครัวของชาวกะเหรี่ยงรุ่นใหม่ มีการวางแผนครอบครัวตั้งแต่ต้น คนอายุ 40 - 50 ปี วางแผนครอบครัวได้หลังจากมีลูกแล้ว 3 - 4 คน เนื่องจากวิธีการคุมกำเนิดเพิ่งจะแพร่หลายเมื่อประมาณ 20 ปีที่แล้ว ความต้องการเกี่ยวกับเพศของบุตร พบว่าครอบครัวส่วนใหญ่ของชาวกะเหรี่ยงยังคงคาดหวังจะมีลูกชายไว้อย่างน้อย 1 คนเพื่อสืบสกุลและสืบทอดประเพณีที่ต้องให้ลูกชายดูแลบ้าน ดูแลพ่อแม่ ส่วนครอบครัวอีกจำนวนหนึ่ง มีความคิดเห็นว่า มีลูกชายก็ได้ลูกสาวก็ดี ปัจจุบันครอบครัวสมัยใหม่ใช้บริการของสถานีนามัย และโรงพยาบาลในการดูแลครรภ์และคลอดบุตร ปัจจุบันไม่มีหมอตำแยแล้ว แต่ครอบครัวปัจจุบันมีประสบการณ์ใช้หมอตำแยอยู่บ้าง กล่าวคือ ลูกคนแรกคลอดกับหมอตำแย ส่วนลูกคนหลังใช้บริการกับหมอสสมัยใหม่ มีหัวหน้าครัวเรือนประมาณ 20 กว่าครัวเรือนที่ไม่เคยใช้บริการหมอตำแยเลย ซึ่งหัวหน้าครัวเรือนเหล่านี้มีอายุระหว่าง 30 - 40 ปี และคลอดลูกคนแรกที่โรงพยาบาล และรับบริการดูแลครรภ์ในบ้านนอมัยแม่และเด็กของสถานีนามัยประจำตำบล

อัตลักษณ์และการผสมผสานทางวัฒนธรรม

การรักษาอัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์และการผสมผสานทางวัฒนธรรมในอดีต สิ่งที่ยังคงรักษาไว้ได้อย่างมั่นคงคือการพูดภาษากะเหรี่ยง และมีจำนวนหนึ่งที่ยังสามารถพูด และเขียนภาษากะเหรี่ยงได้นอกจากนั้นยังคงอนุรักษ์การแต่งกายไว้ได้อย่างสมบูรณ์ เพราะในชีวิตประจำวันก็แต่งกายแบบกะเหรี่ยงทุกครัวเรือนสำหรับประเพณีความเชื่อก็เป็นแบบความเชื่อผี แม้ว่าจะมีการผสมผสานความเชื่อเข้ากับศาสนาพุทธ เช่น มีการทำบุญ การสร้างวัด การเลี้ยงพระ บวชพระ ในเรื่องความภูมิใจในชาติพันธุ์กะเหรี่ยงของคนรุ่นก่อน ปรากฏว่ามีสูงมาก สำหรับสิ่งที่คนรุ่นเก่าคาดหวังไว้ คือ การนับถือผีต้นไม้ใหญ่ที่ต้องมีการจัดงานประเพณีเพื่อแสดงความกตัญญู และเคารพนับถือ เช่น การไหว้ต้นไม้ใหญ่ ใน

เรื่องการผสมผสานทางวัฒนธรรม ผู้วิจัยพบว่าสมัยก่อนมีการแบ่งแยกระหว่างคนไทย กับคนกะเหรี่ยง จึงทำให้มีความรู้สึกว่าการแปลกแยกในระดับที่สูงมาก

ในปัจจุบันหากคนที่อ่านภาษากะเหรี่ยงได้ยากมากขึ้น และมีแนวโน้มว่าคนกะเหรี่ยงรุ่นใหม่จะไม่นิยมศึกษาภาษากะเหรี่ยง หรือการแต่งกายแบบกะเหรี่ยงในชีวิตประจำวัน แต่ก็ยังมีการใช้ภาษากะเหรี่ยงพูดจากันอยู่ และที่บ้านทิพยูนี้ คงมีเฉพาะคนสูงอายุเท่านั้นที่ยังคงแต่งกายแบบดั้งเดิม และเมื่อมีงานประเพณีสำคัญ เช่น งานศพ งานสงกรานต์ งานบวช หรืองานแต่งงาน คนรุ่นใหม่ก็จะแต่งกายแบบชาวกะเหรี่ยง แต่อย่างไรก็ตาม ปรากฏว่า ครัวเรือนส่วนใหญ่ที่มีการศึกษา ยังคงรักษาวัฒนธรรมชาวกะเหรี่ยงด้านการแต่งกายไว้ได้เป็นอย่างดีด้วยความคาดหวังที่จะให้ลูกหลานสืบทอดประเพณีความเชื่อผีเรือน แต่ความคาดหวังนี้เกิดขึ้นในระดับที่ไม่มากนัก กล่าวคือคาดหวังให้ลูกหลานมาร่วมพิธีตามประเพณีโดยไม่จำเป็นต้องมาทุกคน เพราะแต่ละคนต่างก็มีความจำเป็นในชีวิตที่ต้องไปทำมาหากินอยู่ที่อื่น และเนื่องจากการแพร่กระจายของวัฒนธรรมสมัยใหม่ และการเคลื่อนย้ายทางวัฒนธรรม ทำให้ชาวกะเหรี่ยงยอมรับการผสมผสานทางวัฒนธรรม โดยเฉพาะในด้านการศึกษา ทำให้เกิดการยอมรับในความเป็นคนไทยมีมากขึ้น และเกือบทั้งหมดจะมีความรู้สึกที่ตนเองก็เป็นคนไทยเช่นเดียวกับคนไทยในภาคอื่น ๆ เหมือนกัน

ปัญหาในครอบครัว

ปัญหาในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างตามตารางที่ 11 ซึ่งแต่เดิมครอบครัวชาวกระเหรี่ยง ในรุ่นก่อนจะมีความขัดแย้งในครอบครัวน้อยมากเพราะไม่มีเวลาจะทำอย่างอื่น นอกจากตั้งใจทำมาหากินจึงต้องอดทนอยู่กันไปเนื่องจากไม่มีทางเลือกอื่น อีกทั้งการรับรู้ข่าวสารและการคมนาคมก็ยังไม่เจริญ การศึกษาของชาวบ้านก็มีน้อยส่วนใหญ่จึงนิยมอยู่กันอย่างสงบ พอใจในชีวิตที่สันโดษไม่ค่อยมีความทะเยอทะยาน แต่ถ้ามีปัญหาความขัดแย้งในครอบครัวก็มักเกิดจากการละเมิดกติกาของชุมชน แต่เนื่องจากในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงทางสังคมเกิดขึ้นมาก ทำให้คนรุ่นใหม่มีความคิดอิสระ และกล้าแสดงออกทาง

วารสารเกษมบัณฑิต ปีที่ 15 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม 2557

ความคิดมากกว่าที่จะอดทนเก็บไว้ และยอมรับสภาพที่เป็นจริงอาจทำให้มีความขัดแย้งกันทางความคิดในครอบครัวบ้าง โดยเฉพาะครอบครัวที่เลี้ยงลูกแบบ

ประชาธิปไตย แต่ไม่ใช่วิธีที่รุนแรงมากนักเพราะวัฒนธรรมในการให้ความเคารพผู้อาวุโสยังคงมีอิทธิพลอยู่สูงมาก

ตารางที่ 11 แสดงปัญหาครอบครัว

ปัญหาครอบครัว	เพศชาย	เพศหญิง	จำนวน
ไม่มี	8	6	14
ความประพฤติ	-	1	1
ลูก	-	-	-
สุขภาพ	-	-	-
การทำมาหากิน	3	-	3
รวม	11	7	18

สรุป

จากการศึกษา เรื่อง วัฒนธรรมของชาวกะเหรี่ยง : กรณีศึกษาชาวกะเหรี่ยงบ้านทิพเย ตำบลชะแล อำเภोधงนาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ลักษณะโครงสร้างครอบครัวชาวกะเหรี่ยงบ้านทิพเย ในปัจจุบัน เป็นแบบครอบครัวเดี่ยว มีขนาดเล็กลง เมื่อชาวกะเหรี่ยงแต่งงานแล้วมักจะแยกครอบครัวไปอยู่กันเอง แต่ก็ยังอยู่ในบริเวณที่ไม่ไกลจากบ้านพ่อแม่มากนัก และมีการไปมาหาสู่กัน พ่อแม่หรือญาติผู้ใหญ่จะคอยให้คำปรึกษาในการเลี้ยงลูกหรือคอยไกล่เกลี่ยแก้ปัญหาในครอบครัวให้

2. การเลือกคู่ครองของชาวกะเหรี่ยงบ้านทิพเย ในปัจจุบันนิยมเลือกคู่ครองด้วยตนเอง โดยไม่ต้องมีแม่สื่อหรือพ่อสื่อ ประเพณีการแต่งงานก็มีการเปลี่ยนแปลงไปบ้างจากอดีต เนื่องจากได้รับอิทธิพลทางวัฒนธรรมของไทย คือเพิ่มพิธีทางพุทธศาสนา มีการเลี้ยงพระ มีการให้สินสอดทองหมั้น รวมทั้งการจัด เช่น การเลี้ยงโต๊ะจีน แต่ก็ยังคงประเพณีแบบดั้งเดิมไว้บางส่วน

3. การขัดเกลาทางสังคมในครอบครัวของชาวกะเหรี่ยงบ้านทิพเย ยังคงยึดถือความคิดแบบดั้งเดิม คือ การเคารพผู้อาวุโส ความกตัญญู ความขยันหมั่นเพียร

การรักพี่รักน้อง รักครอบครัว ความคาดหวังให้ลูกเป็นคนดี มีงานทำ สามารถเลี้ยงตัวเองได้ การเลี้ยงลูกชายและลูกสาวจะไม่แตกต่างกัน พยายามส่งเสริมให้ลูกมีการศึกษาสูงขึ้น การเลี้ยงดูลูกเป็นแบบประชาธิปไตย ระวังความคิดเห็นของลูก แต่จะคอยควบคุมความประพฤติของลูก และสอนให้ลูกรู้จักเป็นคนตรงต่อเวลา พยายามทำงานและทำตนให้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่ลูก

4. การรักษาอัตลักษณ์หรือเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชาวกะเหรี่ยงบ้านทิพเย ยังคงพยายามรักษาอัตลักษณ์ หรือเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชาวกะเหรี่ยง ทั้งด้านภาษาพูด การแต่งกาย และประเพณีดั้งเดิม แม้ว่าความเจริญทางวัฒนธรรมและเทคโนโลยีด้านต่าง ๆ ได้แผ่ขยายเข้าไปสู่หมู่บ้าน รวมทั้งการที่ประชากรของหมู่บ้านได้รับการศึกษาเพิ่มสูงขึ้นตามฐานะทางเศรษฐกิจของแต่ละครอบครัว แต่อย่างไรก็ตามเมื่ออยู่ในหมู่บ้าน ชาวกะเหรี่ยงบ้านทิพเย ยังคงใช้ภาษากะเหรี่ยงเป็นภาษาพูดหรือการแต่งกายแบบกะเหรี่ยง และยังคงประเพณีสำคัญตามเทศกาลสำคัญ ๆ ไว้ โดยเฉพาะผู้เฒ่าผู้แก่ ยังคงรักษาอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมนี้ไว้และต้องการสืบทอดไปสู่ลูกหลานในรุ่นต่อไป

5. ปัญหาครอบครัวของชาวกะเหรี่ยง ที่พบเป็นปัญหาด้านเศรษฐกิจ การทำมาหากิน เนื่องจากส่วนใหญ่

จะประกอบอาชีพทำการเกษตร ทำไร่ ทำสวน ตามฐานะของแต่ละครอบครัว สำหรับปัญหาครอบครัวรุนแรงนั้น ไม่ปรากฏข้อมูล

ข้อเสนอแนะ

1. ควรสร้างความเข้าใจและความรู้สึกที่ดีกับชาวกะเหรี่ยงในหมู่บ้านทิพเยรวมทั้งหมู่บ้านอื่น ๆ ในตำบลชะแล เพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มีการถ่ายทอดและผสมผสานวัฒนธรรมซึ่งกันและกัน เพื่อสืบสานและคงประเพณีวัฒนธรรมที่ดั้งเดิมของชาวกะเหรี่ยงในประเทศไทยไว้ต่อไป

2. เนื่องจากทางราชการได้ยกฐานะชาวกะเหรี่ยงในหมู่บ้านทิพเย และหมู่บ้านอื่น ๆ ในอำเภอทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี ให้เป็นคนไทย ด้วยการมอบสัญชาติ

ไทยและบัตรประชาชนไทยให้กับบุคคลเหล่านี้ ดังนั้นทางราชการจึงควรสร้างจิตสำนึกในความเป็นคนไทยให้กับชาวกะเหรี่ยงด้วย ขณะเดียวกันก็ควรให้การยกย่อง และปฏิบัติต่อชาวกะเหรี่ยงดังกล่าวเช่นเดียวกันกับการปฏิบัติต่อพี่น้องคนไทยในพื้นที่ใกล้เคียง เพื่อมิให้เกิดความรู้สึกแปลกแยก หรือความแตกต่างทางสังคม อันจะนำมาซึ่งปัญหาทางสังคมที่อาจขยายกลายเป็นปัญหาทางด้านความมั่นคงเหมือนเช่นกรณีที่เกิดขึ้นใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ในปัจจุบัน

บรรณานุกรม

- งามพิศ สัตย์สงวน, รศ.ดร. (2551). สถาบันครอบครัวของกลุ่มชาติพันธุ์ในกรุงเทพมหานคร : กรณีศึกษาครอบครัวไทยโซ่ง. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชุดประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ. (2552). รายงานผลการปฏิบัติงาน กองพลทหารราบที่ 9. ----- (2557). รายงานผลการปฏิบัติงาน กองพลทหารราบที่ 9.
- สุตา สงเดช. (2546). สัมพันธภาพในครอบครัว การอบรมเลี้ยงดู โครงสร้างครอบครัว การเห็นคุณค่าในตัวเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- องค์การบริหารส่วนตำบลชะแล.(2552).วารสารเพื่อการประชาสัมพันธ์ วารสารองค์การบริหารส่วนตำบลชะแล อำเภอทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี.
- .(2557).วารสารเพื่อการประชาสัมพันธ์ วารสารองค์การบริหารส่วนตำบลชะแล อำเภอทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี.